

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΤΗΣ κ. Α. ΖΕΝΝΕΒΡΑΪΥ

Ἡ Φλωρέτα

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.

Ἡ Φλωρέτα, μιά φτωχή καὶ μικρούλα χωρική, ὄρφανή ἀπὸ μητέρα, ζῆ κοντὰ στὸν πατέρα της, τὸν ὁποῖον ἔχει συντρίψει ἡ δυστυχία. Ἡ μόνη χαρὰ τῆς μικρούλας εἶνε νὰ πηγαίνει νὰ βόσκη τὴ γίδα τους καὶ τὴν ἀγελάδα τους στὰ χωράφια, ὅπου συναντᾷ ἕνα μικρὸ βοσκό, τὸ Γιάννη, καὶ παίζει μαζὺ του. Σιγά-σιγά μιά στενὴ φιλία ἐνώνει τὰ δύο παιδιὰ κι' ὁ Γιάννης πού εἶνε παιδί εὐπόρων χωρικών, ἀρχίζει νὰ νοιώθῃ μεγάλο ἐνδιαφέρον γιὰ τὴ Φλωρέτα. Τὴν πηγαίνει μάλιστα στὸ σπίτι του, τὴ γνωρίζει στὴν μητέρα του καὶ τὴν ἀδελφὴ του, ἡ ὁποῖα συμπονοῦν τὴ φτωχούλα ὄρφανή καὶ τῆς μαθαίνουν διάφορες ἐργασίες, γιὰ νὰ μπορῇ νὰ βοηθᾷ τὸν πατέρα της. Ἔτσι ἡ Φλωρέτα γίνεται μὲ μικρούλα νοικοκυρὰ καὶ σημειώνει καθημερινῶς καινούργιες προόδους. Μιά μέρα, καθὼς θρискόταν στὴν ἐξοχὴ μαζὺ μὲ τὸ Γιάννη, θρискοὶ τὸ γαμμένον σκυλάκι τῆς κόμησας ντὲ Λάντ καὶ τῆς τὸ πηγαίνει στὴν ἑπαυλὶ της. Ἡ καλὴ καὶ ὠραία κόμησσα τῆς δείχνει ἀμέσως μεγάλη συμπάθεια καὶ ἀρχίζει νὰ τὴν προστατεύῃ. Πηγαίνει καὶ τὴν βλέπει στὸ καλυθόσπιτό της, γνωρίζει τὸν πατέρα της, τοὺς πληρώνει τὰ νοίκια πού καθυστεροῦν στὸ σπιτονοικοκύρη τους καὶ προσκαλεῖ τὴ Φλωρέτα νὰ πάη πάλι νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ στὴν ἑπαυλὶ της.

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Εἶσαι μιά χαρὰ, Φλωρέτα, μὲ τὸ καπέλλο μου! τῆς φώναξε ὁ Γιάννης γελῶντας. Μοιάζεις λίγο μὲ ἀγόρι... Ἔτσι νὰ πᾶς στὴν ἑπαυλὶ τῆς κόμησας.

Ἡ Φλωρέτα γέλασε κι' αὐτὴ, μὰ ἔβγαλε τὸ καπέλλο.

— Φοβάμαι μὴ μοὺ μπερδευτοῦν τὰ μαλλιά μου, εἶπε. Δὲν θέλω νὰ μοὺ πῆ ἡ κυρία κόμησσα πὼς πῆγα ἀχτένιστη.

— Λοιπὸν, καλύτερα ἔχεις νὰ πᾶς στὴν κόμησσα παρά νὰ μείνῃς μαζὺ μου; εἶπε μὲ κάποια ζήλεια ὁ Γιάννης.

— Γιάννη, γιατί μοὺ τὸ λὲς αὐτό;... Ξέρεις πολὺ καλὰ, ὅτι σ' ἀγαπῶ πολὺ, ὅτι θέλω νὰ εἶμαι παντὰ μαζὺ σου κι' ὅτι τίποτε δὲν μοὺ ἀρέσει μακριὰ σου... Μὰ σκέψου πόσο καλὴ δείχτηκε σὲ μένα ἡ κυρία κόμησσα... Ἄν τὴν ἔβλεπες μιά φορά μόνο, θὰ τὴν ἀγαπούσες καὶ σὺ...

— Δὲν μὲ νοιάζει ἐμένα γιὰ τίς κυρίες... Ἐγὼ σὲ θρискω πρὸς ὡμορφὴ ἀπ' ὅλες τίς κόμησες τοῦ κόσμου. Ἄν θελήσουν νὰ σὲ κρατήσουν στὸ ἀρχοντικὸ τῆς κόμησας, δὲν θὰ ξανάρθῃς πειὰ στὰ χωράφια.

— Γιάννη μου, γιατί μὲ κάνεις καὶ λυπᾶμαι; εἶπε ἡ Φλωρέτα φιλῶντας τὸ φίλο της. Μὴ λὲς τέτοια πικρὰ λόγια... Εἶνε ἀνάγκη νὰ πάω στὸ ἀρχοντικὸ τῆς κόμησας... Μὲ προκάλεσε ἡ ἴδια. Περιμένε με στὸ χωράφι... Στὸ γύρισμα θ' ἀνταμωθοῦμε πάλι...

— Θὰ σὲ περιμένω... Μὰ ἐγὼ θάρθω καὶ τώρα ξοπίσω σου ἀπὸ μακριὰ γιὰ νὰ μὴ σοὺ τύχη τίποτε στὸ δρόμο.

Ἡ Φλωρέτα ἐξακολούθησε τὸ δρόμο της κι' ἔπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα ἔφτασε στὴν ἑπαυλὶ τῆς κόμησας ντὲ Λάντ.

— Ἦρθες, μικρούλα; τὴ ρώτησε ἕνας ὑπηρέτης, ὁ ὁποῖος πῆγε καὶ τῆς ἀνοίξε. Ἡ κυρία διάταξε νὰ τὴν εἰδοποιήσουμε μόλις ἔρθῃς...

Κι' ἀφήνοντας τὴν Φλωρέτα στὸν ἀντιθάλαμο, τράβηξε πρὸς τὴ μεγαλοπρεπὴ σκάλα πού ὡδηγοῦσε στὸ ἀπάνω πάτωμα.

Μετὰ πέντε λεπτὰ φάνηκε ἕνα παιδί πολὺ καλοντυμένο. Θὰ ἦταν λίγο μεγαλύτερο ἀπὸ τὸ Γιάννη, δεκατριῶν ἢ δεκατεσσάρων χρόνων. Κύτταξε μὲ περιέργεια τὴν Φλωρέτα καὶ τῆς εἶπε:

— Ἡ μαμά σὲ ζητάει... Ἐλα!..

Ἡ Φλωρέτα ντρεπόνταν ν' ἀκολουθῆσθαι τὸ παιδί αὐτὸ, πού ἦταν ὁ γυῖός τῆς κόμησας, γιὰ τὴν μὲ τοὺς τρόπους του ἔδειχνε πὼς δὲν ἦταν καλὸς ὅσο ἡ μητέρα του. Ὡστόσο πῆγε ξοπίσω του. Τὸ παιδί ἀνοίξε μιά μεγάλη πόρτα μὲ κρυστάλλινα τζάμια, πέρασε ἕνα μεγάλο διάδρομο κι' ἕνα σαλόνι

καὶ τέλος σήκωσε τὸ βαρὺ θελουδένιο παραπέτασμα μιάς πόρτας πού ὡδηγοῦσε σὲ μιά ἄλλη κάμαρη.

— Μαμά, εἶπε, ἦρθε τὸ φτωχοκόριτσο πού περιμένατε...

Φτωχοκόριτσο!... Γιὰ τὴν πῆ φτωχοκόριτσο, ἀφοῦ δὲν τοῦ εἶχε ζητήσει ἐλεημοσύνη... Χωρὶς ἄλλο γιατί ἦταν ξυπόλητη καὶ δὲν φοροῦσε τίποτε στὸ κεφάλι της.

Λυπημένη ἡ Φλωρέτα προχώρησε μέσα στὴν κομψὴ κάμαρη ὅπου θρискόταν ἡ κόμησσα. Μὰ κι' ἐκεῖνη φαινόταν πολὺ δυσαρεστημένη γιὰ τὴ λέξι μὲ τὴν ὁποῖα ὁ γυῖός της εἶχε χαρακτηρίσει τὴ μικρὴ προστατευομένη της.

— Ζὰκ, τοῦ εἶπε, δόσε τὸ χέρι σου στὴν Φλωρέτα καὶ φέρε τὴν ἐδῶ κοντὰ μου. Ἡ μικρούλα αὐτὴ εἶνε καλὴ, φρόνιμη κι' ἐργατικὴ... Μακάρι νὰ εἶχες καὶ σὺ τὰ τρία αὐτὰ προτερήματα.

Ὁ Ζὰκ ἔγινε κατακόκκινος. Φοβόταν ὁμως τὴ μητέρα του κι' ἔπιασε τὴν Φλωρέτα ἀπὸ τὸ χέρι ἀλλὰ μὲ τρόπο καθόλου εὐγενικό. Ἡ κόμησσα ντὲ Λάντ φίλησε τὴ μικρούλα καὶ τὴ ρώτησε γιὰ τὸν πατέρα της.

— Θάρχόταν κι' ὁ πατέρας μου, κυρία, τῆς ἀπάντησε ἡ Φλωρέτα, ἂν δὲν ἦταν καθημερινή. Καὶ ἡ καθημερινὴ εἶνε ἡμέρες δουλειᾶς γιὰ τοὺς φτωχοὺς. Ἦρθα ὁμως ἐγὼ νὰ σὰς εὐχαριστήσω γιὰ τὴν καταλαβὰμε ὅτι σεῖς μᾶς κάνατε τὴν καλωσύνη νὰ πληρώσετε τὸ νοικοκύρη μας, κι' ἔτσι δὲν θὰ μᾶς διώξῃ τώρα ἀπὸ τὸ σπιτάκι μας.

— Ναι, Φλωρέτα, ἐγὼ τὸν ἐπλήρωσα, κι' ἔκανα πολὺ καλὰ γιὰ τὴν ἕνα χαριτωμένο καὶ καλὸ κορίτσι σὰν ἐσένα δὲν πρέπει νὰ στενοχωριέται. Οἱ καλοὶ πρέπει ν' ἀνταμειβῶνται... Ζήτησα πληροφορίες γιὰ σένα κι' ἔμαθα ὅτι ἡ προστασία σου δὲν θὰ πάη χαμένη... Ἐλα μαζὺ μου, μικρούλα μου...

Καὶ ἡ κόμησσα ντὲ Λάντ ὡδήγησε τὴν Φλωρέτα στὸ ἴσογειο, ὃ ἕνα μεγάλο δωμάτιο ἀσπρορρούχων, πού οἱ τοῖχοι του ἦσαν γεμάτοι ντουλάπια. Δυὸ γυναῖκες θρискόντουσαν ἐκεῖ, ἀπὸ τίς ὁποῖες ἡ μιά ἔραβε κ' ἡ ἄλλη σιδέρωνε μιά φούστα ἀπὸ ἄσπρη μουσελίνα.

— Μάρθα, εἶπεν ἡ κόμησσα στὴ μιά ἀπὸ τίς γυναῖκες αὐτὲς, δοκίμασε τὰ φορέματα αὐτῆς τῆς μικρούλας.

— «Ποῖα φορέματα νὰ μοὺ δοκιμάσῃ;» ἀναρωτήθηκε ἀπὸ μέσα της ἡ Φλωρέτα.

Καὶ συγχρόνως σκέφτηκε ὅτι ἂν τὴν ἔγδυναν, θὰ βλεπᾶν κάτω ἀπὸ τὴ μάλλινη φούστα της τὸ παλιὸ της πουκάμισο καταμπαλωμένο. Τρία μόνο πουκάμισα εἶχε ὅλα-ὅλα καὶ δὲν ἤξερε νὰ ράβῃ γιὰ νὰ φτιάξῃ στὸ μπόι της τὰ ἔξη πουκάμισα πού τῆς εἶχε ἀφήσει ἡ μητέρα της. Τὸ πουκάμισό της ἦταν βέβαια καθαρὸ, γιὰ τὸ εἶχε πλύνει στὸ ποτάμι, ἀλλὰ ἦταν τόσο παλιό!...

Ἐπὶ τέλους τὴν ἔγδυσαν... Ἡ Μάρθα τῆς φόρεσε καινούργια ἐσώρρουχα, μεσοφόρι, κάλτσες... ναι, ὡμορφες ἀνοιχτόχρωμες κάλτσες, παπούτσια κι' ἕνα φορεματάκι μὲ μικρὸ ἄσπρο γιαντῆ!... Ὡ! τί ὡμορφο πού ἦταν τὸ φορεματάκι ἐκεῖνο! Ἦταν ἀπὸ μαῦρο περκάλι μὲ γαλάζιες γραμμὲς... Τῆς φόρεσε καὶ μιά ποδίτσα μὲ γαλάζια τετράγωνα...

— Μάρθα, εἶπεν ἡ κόμησσα, ξέμπλεξε τὰ μαλλιά τῆς μικρούλας! Θὰ εἶνε πολὺ πρὸς ὡμορφὴ ἔτσι!

Ἡ Μάρθα δὲν φάνηκε πρόθυμη νὰ ὑπακούσῃ στὴ διαταγὴ αὐτῆς τῆς κόμησας. Ἐσκυψε μάλιστα πρὸς τὴν κόμησσα καὶ τῆς ψιθύρισε τὴ λέξι: «Ζωῦφια!»

— Ὅχι, δὲν ἔχω! εἶπε μ' ἀξιοπρέπεια ἡ Φλωρέτα, καταλαβαίνοντας ἀπὸ τὴν ἔκφραση τῆς καμαριέρας τί εἶχε πῆ στὴν κόμησσα. Χτενίζομαι ταχτικά καὶ εἶμαι καθαρὴ!...

— Πλήγωσε τὸ κορίτσι μὲ τὰ λόγια σου! εἶπεν αὐστηρὰ ἡ κόμησσα στὴν καμαριέρα.

Καὶ ἡ ὠραία ἐκεῖνη ἀρχόντισσα ξέμπλεξε τὰ μαλλιά τῆς Φλωρέτας μὲ τὰ κατάλευκα δάχτυλά της, πού ἦσαν γεμάτα διαμάντια.

— Τί ὡμορφο πού εἶνε μὲ τὰ χρυσὰ μαλλιά της καὶ τὰ

μαύρα μάτια της! φώναξε ένθουσιασμένη ή κόμησσα. Κα μάρι θά τὸ εἶχε κάθε μητέρα νάχη τέτοιο κορίτσι!

Ἡ καμαριέρες ἄρχισαν τώρα νὰ ἐπαινοῦν κι' αὐτὲς τὴ μικρούλα, νὰ τὴν λένε χαριτωμένη κι' ὠμορφη, ἅμα εἶδαν πόσο ένθουσιασμένη ἦταν μ' αὐτὴν ἡ κυρία τους.

— Κόρη μου, εἶπεν ἡ κόμησσα στὴν Φλωρέτα. Πάρε κι' αὐτὸ τὸ δέμα. Ἐχει μέσα μερικά ἄλλα ρούχα γιὰ νὰ συν-αλλάξεσαι... Καὶ νὰ ρεχσαι κάθε βδομάδα νὰ μὲ βλέπης... Ἀκούς, μικρούλα μου, μὴν τὸ ξεχάσης...

— Ἄ, ὄχι, κυρία κόμησσα, δὲν θὰ τὸ ξεχάσω...

Καὶ ἡ Φλωρέτα, πνιγμένη ἀπὸ τὴ χαρὰ της, ἐπῆρε τὸ χέρι τῆς κομήσσης καὶ τὸ φίλησε μὲ συγκίνησι.

Ἐπειτα κατὰ διαταγὴν τῆς κομήσσης, ἡ Μάρθα τὴν ἐ-πῆγε στὴν κουζίνα, ὅπου τῆς ἔβαλαν νὰ φάη διαφορά ἐκλε-κτὰ φαγητά. Ἐνῶ ἔτρωγε ὁμως, μπῆκε μέσα ὁ γυιὸς τῆς κομήσσης, ὁ Ζάκ... Ἀπὸ τὴν ἀρχὴ δὲν τῆς εἶχε ἀρέσει αὐτὸ τὸ παιδί... Ἡδὲ, μὲ πόση εἰρωνεία τὴν κύτταζε τώρα!

— Δὲν πιστεύω νὰ τρῶς συχνὰ τόσο ὠραία πράγματα, φτωχούλα! τῆς εἶπε.

— Ὅχι, καὶ γι' αὐτὸ εὐχαριστῶ πολὺ τὴν κυρία κό-μησσα.

— Καὶ γι' αὐτὸ εὐχαριστῶ πολὺ τὴν κυρία κόμησσα, ξαναεἶπε ὁ Ζάκ, μιμούμενος κοροϊδευτικὰ τὴ φωνὴ τῆς Φλωρέτας. Ὡστόσο εἶσαι πολὺ τυχερή!... Μπῆκες ἐδῶ μέσα σὰν ζητιάννα καὶ θγαίνεις ντυμένη σὰν ἀρχοντοπούλα!

Οἱ ὑπηρετές εἶχαν ξεκαρδιστῆ στὰ γέλια, γιὰ νὰ κολακεύσουν τὸ μικρὸ τους κύριο.

Ἡ Φλωρέτα δὲν μποροῦσε νὰ φάη πειά... Μὲ μιὰς, τῆς εἶχε κο-πῆ ἡ ὄρεξι...

Τὴ εἶχε κάνει στὸ παιδί αὐτὸ καὶ τὴν πείραζε μὲ τόση σκληρότητα; Ἡ μητέρα του ἦταν τόσο καλή... Καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς κι' ἐκεῖνος ἔπρεπε νὰ εἶνε καλύτερος ἀπὸ τ' ἄλλα παιδιά, καὶ ὁμως ἦταν κα-κὸς κι' ἔκανε νὰ ὑποφέρῃ ἓνα φτω-χὸ κορίτσι πού δὲν εἶχε κάνει κα-κὸ σὲ κανέναν.

— Τί, δὲν τρῶς πειά; ἔκανε ὁ Ζάκ μὲ τὸν ἴδιο κοροϊδευτικὸ τό-νο. Χόρτσες κιόλας; Μὴ νομίζεις πὼς θάχης πάντα αὐτὴ τὴν τύχη; Ἡ μητέρα μου δὲν εἶνε ὅλο τὸν καιρὸ ἐδῶ γιὰ νὰ σὲ ντύη καὶ νὰ σὲ τρέφῃ...

Ἡ Φλωρέτα σηκώθηκε, γιὰτὶ δὲν ἤθελε νὰ τὴν δύν νὰ κλαίῃ. Καὶ καταλάβαινε ὅτι σὲ λίγο τὰ δάκρυα θὰ πλημμύριζαν τὰ μάτια της... Τοὺς χαιρέτησε ὄλους ὡς καὶ τὸν Ζάκ ἀκόμη, γιὰτὶ ὅ,τι κι' ἂν τῆς εἶχε κάμει, ἦταν γυιὸς τῆς κομήσσης, τῆς καλῆς κομήσσης πού τῆς εἶχε δώσει τόσα πράγματα καὶ, τὸ σιουδαιότερο, τὴν εἶχε φιλήσει καὶ τὴν εἶχε χαϊδέψει σὰν νᾶταν κόρη της.

Ἡ Φλωρέτα βιαζόταν νὰ δῆ τὸ Γιάννη, νὰ τοῦ πῆ τὸν πόνον της καὶ νὰ κλάψῃ ἀπάνω στὸν ὄμο του. Νόμιζε ὅτι αὐτὸς μόνο θὰ μποροῦσε νὰ τὴν παρηγορήσῃ. Ὁ δρόμος τῆς φάνηκε πολὺ πιὸ μεγάλος ἀπὸ τὴν ὥρα πού πήγαινε, γιὰτὶ τότε πήγαινε μὲ ἐλπίδα καὶ τώρα γύριζε μὲ λύπη, κ' ἡ λύ-πη εἶνε βαρύτερη ἀπὸ τὴν ἐλπίδα.

Ὁ Γιάννης θρискόταν στὴ θέσι του κι' ἔτρεξε πρὸς τὴν Φλωρέτα, μόλις τὴν εἶδε ἀπὸ μακρὰ. Ἀμέσως κατάλαβε ἀπὸ τὸ πρόσωπό της πὼς ἦταν καταλυτημένη.

— Τί σοῦ ἔκαναν ἐκεῖ πού πήγες; τὴ ρώτησε ἀνήσυχος.

— Ὡ! ὄχι... Ἡ κυρία κόμησσα δὲν μοῦ ἔκανε τίποτε...

— Μὰ ποιός;

— Ὁ Ζάκ!

— Καὶ ποιός εἶν' αὐτὸς ὁ Ζάκ;

— Ὁ γυιὸς τῆς ὠμορφῆς ἀρχόντισσας... Μὰ κανένας δὲν θὰ τὸν πιστεῦε γιὰ γυιὸ τῆς... Τόσο κακὸ παιδί εἶνε... Μὲ πρόσβαλε γιὰ τὸ φαί καὶ γιὰ τὰ ρούχα πού μοῦ ἔδωσε ἡ

μητέρα του...

— Ἄ, τὸν ἐλεεινὸ!... Νὰ μοῦ πέση καμμιά μέρα στὰ χέ-ρια καὶ θὰ σοῦ τὸν συγυρίσω ἐγώ!...

— Μὴ λές, Γιάννη, τέτοια πράγματα... Δὲν κάνει νὰ τὸν χτυπήσης!...

— Καὶ γιὰτὶ αὐτὸς σ' ἔκανε νὰ κλάψης... ἔ;... Ἐκανε νὰ κλάψης ἐσὺ πού δὲν πειράζεις οὔτε μυρμηγκι...

— Ἴσως γιὰτὶ νόμισε ὅτι ἡ μητέρα του μοῦ ἔδωσε πε-ρισσότερα ἀπ' ὅ,τι ἔπρεπε... Γιατὶ, κύτταξε, Γιάννη, μὲ στό-λισε, σὰν νύφη!...

Καὶ ἡ Φλωρέτα γύριζε ἀπὸ δῶ κι' ἀπὸ κεῖ γιὰ νὰ δῆ ὁ φίλος της τὸ φόρεμά της, τὴν ποδιά της καὶ τὶς κάλτσες της. Ἡ λύπη της τῆς εἶχε φύγει πειά... Ἐφτάσε ν' ἀντικρύσῃ τὸν Γιάννη γιὰ νὰ στεγνώσουν τὰ δάκρυά της.

— Ὡ, Φλωρέτα! ἔκανε ἐκεῖνος μὲ θαυμασμό. Ποτὲ δὲν σὲ εἶχα δῆ τόσο ὠμορφη... Καὶ τὰ μαλλιά σου τί ὠμορφα πού εἶνε ξεπλεγμένα!... Ἐτσι μοῦ ἔρχεται νὰ χορέψω μαζύ σου, ὅπως χορεύουν τὰ παλληκάρια μὲ τὶς κοπέλλες στὸ πανηγύρι μας...

Καὶ ὁ Γιάννης, κρατῶντας τὴν Φλωρέτα ἀπὸ τὸ χέρι, ἄρ-χισε νὰ χορεύῃ. Τὰ δυὸ παιδιά γελοῦσαν καὶ χόρευαν συγ-χρόνως. Ὄταν πειὰ κουράστηκαν καὶ παρότησαν τὸ χορὸ, ὁ Γιάν-νης ρώτησε τὴ φίλη τοῖ.

— Τώρα πειὰ δὲν εἶσαι λυπημέ-νη, Φλωρέτα;

— Ὡ, καθόλου.

— Βλέπεις λοιπὸν ὅτι ἐγὼ μο-νάχα εἶμαι φίλος σου κι' ὅτι οἱ ἄλλοι δὲν σ' ἀγαποῦν σὰν ἐ-μένα;...

— Κι' ἐγὼ σ' ἀγαπάω πολὺ, Γιάννη... Μὰ πέρασε ἡ ὥρα καὶ πρέπει νὰ γυρίσω στὸ σπίτι μας. Ἐλά μαζύ μου... Ὁ πατέρας μου σὲ ξέρει πειά... Κι' ἂν θέλῃς κάτσε νὰ φᾶμε μαζύ. Τὰ φαγιά μας δὲν εἶνε βέβαια ὠμορφα σὰν τὰ δικά σας, μὰ ἡ ἀγάπη σου γιὰ μένα θὰ σοῦ ἀνοίξῃ τὴν ὄρεξι...

— Ἦ ἀνησυχῆσουν στὸ σπίτι μας, Φλωρέτα, ἂν ἀργήσω... Θάρθῶ μιὰ ἄλλη μέρα...

Τὰ δυὸ παιδιά φιλήθηκαν καὶ τὸ καθένα ξαναγύρισε στὸ σπίτι του ἀπὸ διαφορετικὸ δρόμο.

Z'

ΟΠΟΥ Η ΕΥΤΥΧΙΑ ΤΗΣ ΦΛΩ-ΡΕΤΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡΑ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΩΝΕΙ

Τώρα ἡ Φλωρέτα καὶ ὁ πατέρας της ἦσαν ἡσυχιοι, γιὰτὶ δὲν φοβόν-τουσαν πειὰ νὰ τοὺς διώξῃ ὁ σπι-τονοικοκύρης τους. Ἡ μικρούλα πήγαινε ταχτικὰ στὴν ἀγροικία

τοῦ Γιάννη, κ' εἶχε μάθει πειὰ νὰ κἀνῃ ὅλες τὶς δουλειῆς τοῦ σπιτιοῦ τους, σὰν μεγάλῃ.

Ἐπίσης πήγαινε κάθε βδομάδα στὴν ἐπαυλι τῆς κομή-σης ντὲ Λάντ. Τὴν πρώτη φορὰ ἡ καρδιά της χτυποῦσε δυ-νατὰ, καθὼς συλλογιζόταν τὸν Ζάκ... Ἀλλὰ ἦταν τυχερή, γιὰτὶ ὁ Ζάκ ἐφιλοξενεῖτο τὶς ἡμέρες ἐκεῖνες στὴν ἐπαυλι κάποιας θεῖας του πού κατοικοῦσε ἀρκετὰ μακρὰ, κι' ἔτσι ἡ χαιρὰ της δὲν ταραχθῆκε καθόλου. Οἱ ὑπηρετές τὴν συμπά-θησαν ἀμέσως, γιὰτὶ ἦταν πάντα πρόθυμη νὰ κἀνῃ ὅ,τι μπο-ροῦσε καὶ νὰ τοὺς ὑποχρεῶνῃ ὄλους. Στὴν κουζίνα βοηθοῦ-σε τὴ μαγειρίσσα καὶ καθάριζε τὰ χορταρικά, στὸ δωμάτιο τῶν ἀσπρορροῦχων βοηθοῦσε τὴν Μάρθα κ' ἡ κόμησσα ντὲ Λάντ τὴν ἀγαποῦσε ὄλοένα καὶ πιὸ πολὺ. Ἡ ὠραία καὶ κα-λὴ ἐκεῖνη κυρία εὐχαριστιόταν νὰ κουβεντιάζῃ μὲ τὴν Φλω-ρέτα κι' ὅσο ἔβλεπε ὅτι ἦταν ἔξυπνη καὶ καλὴ, τόσο περισ-σότερο ἐπιθυμοῦσε νὰ τῆς φανῇ χρήσιμη.

Ἡ Φλωρέτα, ὁ Γιάννης κ' ἡ ἀδελφὴ του ἡ Ρόζα πέρασαν πολὺ ὠμορφα τὸ καλοκαίρι. Ὄλοι τότε εἶχαν πολλὴ δου-λειά. Ὁ Φραντὶ, θέριζε καὶ δεμάτιαζε καὶ τὰ παιδιά στέγνω-ναν τὸ χόρτο. Ὡ! τί βιασύνη πού τοὺς ἔπιανε ὄλους ὅταν

— Εἶσαι μιὰ χαρὰ, Φλωρέτα, μὲ τὸ καπέλλο μου! τῆς φώναξε ὁ Γιάννης.

ἔβλεπαν κανένα σύννεφο ψηλά νὰ προμηνῶν μπόρα!... Ὁ καθένας ἔκανε τότε διπλὴ δουλειά! Ὁ Γιάννης ἀνέβαινε ἐπάνω στὶς θημονιές καὶ πατοῦσε τὸ χορτάρι, τὸ ὁποῖο τοῦ ἔδιναν οἱ θεριστὰι μὲ τὰ δάκρυνά των, κι' αὐτοὶ, ἅμα ξεραίνοντουσαν ἢ θημονιές δεμάτιαζαν τὸ χορτάρι κι' ἔρριχναν τὰ δεμάτια στ' ἀμάξια...

Ὅλη αὐτὴ ἡ δουλειὰ γινόταν μέσα στὴ ζέστη, κανένας δὲν ξεκουραζόταν τὴν ἡμέρα κ' ἦσαν ὅλοι κατάκοποι τὸ βράδυ. Ἡ μητέρα τοῦ Γιάννη πρότεινε νὰ κοιμᾶται ἡ Φλωρέτα στὴν ἀγροικία, στὸ ἴδιο κρεββάτι μὲ τὴν Ρόζα, γιὰ ν' ἀναπαύεται εὐκολώτερα ἀπὸ τὴν κούρασι τῆς ἡμέρας. Τὰ δυὸ κορίτσια εὐχαριστήθηκαν πολὺ γι' αὐτὸ, γιατί ἦσαν πραγματικὲς φίλες.

Τέλος, ὁ θερισμὸς πέρασε κι' ὁ Ντεμάρ φύλαξε στὶς ἀποθήκες του τὸ ξερὸ χόρτο. Ἀλλὰ ἐνῶ θερίζαν ἀκόμα οἱ θεριστὰι, εἶχαν βρῆ τὴ φωνηὰ μιᾶς πέρδικας, τὴν ὁποία σκότωσαν χωρὶς νὰ θέλουν μὲ τὸ δρεπάνι τους. Τί θὰ γινόντουσαν τώρα τὰ δυστυχισμένα αὐγὰ τῆς, πού ἦσαν ἀκόμα ζεστά;...

— Δὸς μου ἐμένα, κυρὰ Ντεμάρ, εἶπεν ἡ Φλωρέτα στὴ μητέρα τοῦ Γιάννη. Θὰ τὰ πάω ἀμέσως στὸ ἀρχοντικὸ τῆς κομῆσης. Ὁ δασοφύλακός τῆς, ὁ κύρ Ἀλλάρ, θὰ τὰ βγάλῃ περδίκια μὲ καμμιά κλώσσα... Τὸν εἶδα καὶ μι' ἄλλη φορὰ πού ἔκανε αὐτὸ τὸ πρᾶγμα... Θὰ εὐχαριστηθῆ πολὺ πού δὲν ἀφήσαμε νὰ χαθοῦν ἔτσι τὰ αὐγὰ...

Καὶ ἡ Φλωρέτα τύλιξε μὲ στουπὶ τὰ εἴκοσι αὐγὰ, πού εἶχαν βρεθῆ στὴ φωνηὰ καὶ τὰ πῆγε γρήγορα στὴ βίλλα.

Ὁ δασοφύλακας, ὁ γέρος Ἀλλάρ, τάιζε ἐκεῖνη τὴν ὥρα τὰ σκυλιὰ του.

— Κύρ Ἀλλάρ, τὸν ρώτησε ἡ Φλωρέτα, θέλεις μιὰ περδικοφωληὰ;

— Μὴ τὴν ξεφώλησες ἐσύ; Ξέρεις τί σοῦ κάνω;

— Ὅχι, κύρ Ἀλλάρ... Ἡ κυρὰ Ντεμάρ τὴν βρῆκε στὸ χωράφι τῆς. Τὴν πέρδικα τὴ σκότωσαν χωρὶς νὰ θέλουν οἱ θεριστὰδες κι' ἐγὼ πῆρα τ' αὐγὰ καὶ σοῦ τάφερα γιὰ νὰ μὴ χαλάσουν...

— Ἀφοῦ εἶν' ἔτσι, ἀλλάζει... Μπράβο, καλὰ ἔκανες, κόρη μου. Δὸς μου τα... Ἰσια-Ἰσια μιὰ κόττα εἶνε σήμερα νὰ κλωσσήσῃ καὶ θὰ τῆς τὰ θάλω στὸ κοττέτσι τῆς... Νὰ, πάρε ἕνα φράγκο γιὰ τὸν κόπο σου...

— Δὲν θέλω λεπτὰ, κύρ Ἀλλάρ. Ἐσὺ μοῦ δείχνεσαι πάντα τόσο καλός.

Ἡ Φλωρέτα ἔδωσε τ' αὐγὰ στὸ γέρο δασοφύλακα καὶ ξαναγύρισε στὴν ἀγροικία γιὰ νὰ συνεχίσῃ τὴ δουλειὰ τῆς.

Ἐπειτα ἀπὸ τὸ θερισμὸ, ἦρθε ὁ τρῦγος καὶ κατόπιν ὁ Νοέμβρης μὲ τὶς βροχὲς του καὶ τὶς κακοκαιρίες του. Ἀλλὰ καὶ τότε δὲν στενοχωριόταν ἡ Φλωρέτα. Εἶχε μάθει νὰ πλέκῃ κι' ἔφτιαχνε κάλτσες γιὰ τὸν πατέρα τῆς.

Μιὰ Κυριακὴ, ἡ κόμηση ντὲ Λάντ πῆγε νὰ λειτουργηθῆ στὸ χωριὸ τῆς Φλωρέτας, ἂν καὶ συνήθως ἐκκλησιάζονταν στὸ παρεκκλήσιο τοῦ πύργου τῆς. Μετὰ τὴ λειτουργία, μπῆκε στὸ σπιτάκι τῆς μικρῆς τῆς προστατευομένης.

— Εἶν' ἐδῶ ὁ πατέρας σου, Φλωρέτα; τὴν ρώτησε. Θέλω νὰ τοῦ μιλήσω...

— Πῆγε νὰ βοηθήσῃ μιὰ στιγμὴ κάτι γείτονες πού θάζουν κρασί στα βαρέλια τους. Θὰ πάω νὰ τοῦ πῶ νᾶρθῃ ἀμέσως! ἀποκρίθηκε ἡ Φλωρέτα, κι' ἔφυγε τρέχοντας.

Σὲ λίγο ξαναγύρισε συνοδευομένη ἀπὸ τὸν πατέρα τῆς.

— Καθῆστε, κύριε Φραντί, τοῦ εἶπε ἡ κόμηση. Ἐχω νὰ σᾶς προτείνω κάτι πού χρειάζεται σκέψι. Ξέρετε τουφέκι;

— Ὡ! τί λέτε, κυρία; Ὑπηρέτησα στὸν πόλεμο στοὺς Ἐλευθέρους Σκοπευτὰς...

— Τόσο τὸ καλύτερο... Δὲν τὸ ἤξερα αὐτό... Ἀκοῦστε με λοιπὸν, κύριε Φραντί. Ὁ γέρο Ἀλλάρ, ὁ ἀρχιδασοφύλακός μου, γέρασε πολὺ. Δὲν βλέπει καλὰ πειὰ, κουράζεται γρή-

γορα, ἔχει ρευματισμοὺς καὶ δὲν μπορεῖ νὰ τρέχῃ μέσα στὸ δάσος ὅπως ἄλλοτε... Ἀλλὰ ἐγὼ δὲν θέλω νᾶρχωνται οἱ λαθροθήρες καὶ νὰ σκοτώνουν κρυφὰ τὰ πουλιὰ, τοὺς λαγούς καὶ τὰ ζαρκάδια, νὰ καταστρέφουν τὸ κυνήγι καὶ νὰ μὴ βρίσκουν κατόπιν τίποτε οἱ καλεσμένοι μου ὅταν θέλουν νὰ κυνηγήσουν. Τί λέτε, κύρ Φραντί, ἐρχόσαστε νὰ γίνετε δασοφύλακός μας; Θὰ εἴσατε ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τοῦ κύρ Ἀλλάρ πέντ' ἔξη μῆνες ἀκόμα καὶ, ἅμα μάθετε καλὰ τὴ δουλειὰ σας, θὰ γίνετε σεις ἀρχιδασοφύλακας... Ὁ κύρ Ἀλλάρ θὰ πάῃ νὰ ἡσυχάσῃ στὸ σπιτάκι του καὶ στὸ περιβόλι του. Δεχόσαστε;

— Μὲ ρωτᾶτε ἂν δέχωμαι; ἔκανε ὁ Φραντί πού δὲν μποροῦσε νὰ συγκρατήσῃ τὴ χαρὰ του. Πού ἔλπιζα ἐγὼ ποτέ μου μιὰ τέτοια τύχη. Μὰ δὲν ξέρω, κυρία κόμηση, ἂν θὰ μείνετε εὐχαριστημένη...

— Ὅ,τι δὲν ξέρετε, θὰ τὸ μάθετε. Εἶστε ἐργατικὸς καὶ τίμιος καὶ θὰ κάνετε τὴ δουλειὰ σας ὅπως πρέπει... Ἡ καλὴ μου Φλωρέτα θὰ πηγαίῃ στὸ σχολεῖο καὶ θὰ μάθῃ νὰ ράβῃ. Ἀναλαμβάνω νὰ φροντίσω ἐγὼ γιὰ τὸ μέλλον τῆς. Θὰ ἔχετε χίλια φράγκα μισθὸ καὶ δῶρα ὅταν θὰ πουλάμε τὸ κρασί, τὸ χόρτο καὶ τὰ ξύλα!... Θὰ σᾶς δίνω κάθε χρόνο καὶ τὸ κρασί σας καὶ τὰ ξύλα σας... Σκεφθῆτε ἂν σᾶς συμφέρῃ...

— Καὶ πῶς νὰ μὴ μὲ συμφέρῃ, κυρία κόμηση... Ὅποιοσδήποτε στὴ θέσι μου, θάρχότανε τρέχοντας... Σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ, κυρία κόμηση, καὶ θὰ κάνω ὅ,τι μπορῶ γιὰ νὰ μείνετε καὶ σεις εὐχαριστημένη ἀπὸ μένα...

— Καὶ σὺ, Φλωρέτα, δὲν λὲς τίποτε; Μήπως σὲ δυσσαρεστεῖ πού θὰ ἔλθῃς νὰ κάτσης κοντά μου στὴν ἔπαυλι...

— Ὡ! τί λέτε, κυρία!

Ἐν τούτοις, κατὰ θάθος ἡ Φλωρέτα ἦταν ἀνήσυχη. Ἄν πῆγαινε μὲ τὸν πατέρα τῆς στὴν ἔπαυλι, δὲν θὰ μποροῦσε πειὰ νὰ βλέπῃ τόσο συχνὰ τὸ Γιάννη καὶ τὴ Ρόζα, νὰ μνη-ὀλόκληρες μέρες στὴν ἀγαπημένη τῆς ἐκεῖνη ἀγροικία, ὅπου ὅλοι τὴν ἀγαποῦσαν ὡς καὶ ὁ σκύλος ὁ Πιστός, ὡς καὶ αὐτὰ τὰ περιστέρια... Ἡ Φλωρέτα συλλογίστηκε ἀκόμα καὶ τὸ γιοῦ τῆς κομῆσης, τὸν Ζάκ, ὁ ὁποῖος θὰ ξαναγύριζε πάλι στὸ μέγαρο καὶ θὰ τὴν ἐλυποῦσε μὲ τοὺς κακοὺς του τρόπους.

— Λοιπὸν, κύριε Φραντί, εἶπεν ἡ κόμηση ντὲ Λάντ, ἡ ὁποία σηκώθηκε γιὰ νὰ φύγῃ, σκεφθῆτε καὶ στείλτε μου τὴν ἀπάντησί σας τὴν ἐρχόμενη Πέμπτη μὲ τὴν Φλωρέτα.

Ἡ Φλωρέτα ἐπρόπεμψε τὴν κόμηση ντὲ Λάντ καὶ, πρὶν ἀκόμα ἐκεῖνη ἀνέβῃ στὸ ἀμάξι τῆς, ἐπῆρε τὸ χέρι

Πατέρας καὶ κόρη, πιασμένοι ἀπὸ τὸ χέρι, ἐπῆγαν στὴν ἔπαυλι.

τῆς καὶ τὸ φίλησε.

— Θέλεις τίποτε, μικρούλα μου; τὴν ρώτησε.

— Θέλω νὰ σᾶς πῶ ὅτι αἰσθάνομαι πόσο φροντίζετε γιὰ μᾶς, ὅτι αἰσθάνομαι τὶς καλωσύνες πού μᾶς κάνετε κι' ὅτι δὲν εἶμαι ἀχάριστη. Θὰ αἰσθανθῶ μεγάλη χαρὰ νὰ βρίσκωμαι κοντά σας.

— Καὶ σ' ἐμποδίζει τίποτε νὰ μένης κοντά μου, κόρη μου;

— Ὡ, τίποτε!...

— Λοιπὸν, μικρούλα μου, τὴν Πέμπτη θὰ κουβεντιάσουμε γιὰ ὅλ' αὐτὰ... Τώρα θιάζομαι... Ἀντίο...

Καὶ τὸ ἀμάξι ξεκίνησε.

Ἡ Φλωρέτα, ὅταν ξαναγύρισε στὸ σπιτάκι τους, βρῆκε καταχαρούμενο τὸν πατέρα τῆς.

— Τί τύχη, Φλωρέτα μου! Τί τύχη πού τὴν ἔχουμε! τῆς φώναξε. Ἄν ζοῦσε ἡ φτωχὴ μητέρα σου, πόσο θὰ χαίρτανε! Σκέψου τί ὠραία πού θὰ ἦτανε νὰ μὴ φοβόμαστε πειὰ οὔτε χαλάζι, οὔτε μπόρα, νὰ μὴ σκοτώνωμαι στὸ ὄργωμα καὶ νὰ μὴ χάνω μέσα σὲ μιὰ νύχτα ὄλους μου τοὺς κόπους. Συλλογίσου νᾶχουμε ἕνα σπιτάκι πού νὰ λάμπῃ ἀπὸ καθαριότητα, νᾶχουμε τὸ κρασί μας, τὰ ξύλα μας... Νᾶχω καὶ τουφέκι!... Ναι, Φλωρέτα μου, εἶμαστε πολὺ εὐτυχισμένοι!... (Ἄκολουθεῖ)